

VICENT SANCHIS, director
SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ,
LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNAZI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];
ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CASTILLO [Suplement Cultura]; MANEL
CASTILLA [Disseny]; SANTI GONZÁLEZ [Món];

PEPA MASÓ [Societat i Barcelona]; ÓSCAR
MONTFERRER [Comunicació]; ALBERT PLA [Edició];
CARLES PRATS [Opinió]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SANTI MAYOR FARGUELL

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat

CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT
Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252
PUBLICITAT: PUBLIPRESS MEDIA, SA. www.publipressmedia.com. Tel.: 902 17 85 85
Barcelona: Diagonal, 475 - 08036. Tel.: 93 344 30 00; Madrid: María de Molina, 54, 4a - 28006. Tel.: 91 515 91 00;
Girona: Ctra. Barcelona, 12-14, 1r 6a - 17001. Tel.: 97 241 69 38; País Basc: Iruña, 1, entresòl esquerra - 48014.
Bilbao. Tel.: 94 475 54 25; País Valencià: Isabel la Catòlica, 8, despatx 14 - 46004. València Tel.: 96 353 06 20;
Andalusia: Edifici Cristina. c/ Almirante Lobo, 2, 4t esquerra - 41001. Sevilla. Tel.: 95 450 21 85.
IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD. A efectes del que preveu l'article
32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat
de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Enric Roca Casas

Pedagog i coordinador del Projecte Edu 21
www.edu21.cat

Una altra escola

Una part de la desorientació i d'un cert desànim que solen manifestar els nostres mestres i professors prové de la impotència que, cada vegada amb més intensitat i freqüència, experimenten davant el repte de la gestió quotidiana de l'aula. Ens referim a aquella sensació que els envaeix quan contempen que els seus alumnes, lluny de mostrar-se interessats per les propostes acadèmiques, manifesten una clara desídia quan no un explícit rebuig o hostilitat.

LA GESTIÓ DE L'AULA EN EL DIA A DIA, efectivament, avui més que mai, s'ha convertit en tot un repte professional i, en bona part, també personal. Els nostres estudiants troben allunyades dels seus interessos vitals la majoria de les propostes curriculars que els ofereix l'escola o l'institut. També perceben a alguns dels seus mestres i professors com uns professionals la funció primordial dels quals no és escoltar-los i acompanyar-los en un projecte personal de formació integral, sinó que els troben excessivament preocupats, alguns fins i tot obsessionats, per transmetre la matèria que toca quan toca, angoixant-se i posant-se neguitosos si el clima d'aula impossibilita un aprofitament immediat de les propostes d'aprenentatge plantejades.

ENS CAL UN CANVI DE PARADIGMA METODOLÒGIC però, més important, de concepció del que ha de ser l'escola en el segle XXI. El docent ha d'alliberar-se de l'angoixa transmissora que el persegueix. Ha de relativitzar el fet que l'alumne no pugui abastar tots els continguts o assignatures que ell considera "essencials". En la denominada societat del coneixement, l'escola no és ni l'única ni la més fonamental institució que custodia i imparteix -reparteix- el saber. El coneixement, ara, es troba a la xarxa global i mitjançant Internet es fa assequible a qualsevol persona que disposi d'un mínim de competència informàtica i de la necessària destre-

“Cal diversificar les ofertes d'aprenentatge adreçant-les a alumnes individuals o a petits grups que, amb treball semidirigit i amb ajut complementari de les TIC, puguin compartir un mateix temps didàctic no homogeni”

SALVADOR ANTON

sa cognitiva per destriar el que és substancial del que és accessori en tota informació.

EN AQUESTA PERSPECTIVA L'ESCOLA DEL SEGLE XXI podria optar per gestionar l'aula com un autèntic espai per a l'aprenentatge de la responsabilitat individual, com un lloc privilegiat per assajar les formes de convivència social del futur en els nous mares pluriculturals, com un laboratori on experimentar el plaer de la descoberta científica, i com un espai per a la conscienciació històrica, patrimonial, cultural i nacional. Hem de superar el model d'una aula on mestre i poder fer compatible la feina de dos o més professionals compartint simultàniament un mateix espai, encara que no, evidentment, una sola proposta d'activitat. Cal diversificar les ofertes d'aprenentatge adreçant-les a alumnes individuals o a petits grups que, amb treball semidirigit i amb ajut complementari de les TIC, puguin compartir un mateix temps didàctic no homogeni. Els centres han d'organitzar els seus recursos de forma flexible donat que el coneixement ja no és necessari "repartir-lo" en dosis prefixades i en condicions d'edat, número i mètode igualment preestablerts. Una societat canviant, polivalent i diversa com la que ja tenim necessita una escola amb aquestes mateixes característiques.

UNA VEGADA ASSOLIDA LA FITA de l'escolarització bàsica per a tota la població ja no ens serveix el model homogeneitzador propi de l'extensió quantitativa del sistema. Actualment s'imposa adquirir unes més altes cotes de qualitat educativa. I el repte és obtenir-les respectant les diferències, potenciant tots els talents presents a l'escola i configurant projectes educatius de centre on la inclusió i l'excel·lència no esdevinguin antagonismes insalvables. Si ho aconseguim, la gestió del clima de l'aula de les nostres escoles millorarà de forma ostensible i, consegüentment, la satisfacció i la salut dels nostres mestres i professors també se'n beneficiarà.

DE FIL DE VINT

Agim Ceku

Isabel-Clara Simó

¿Vostès creuen que, si faig la sol·licitud ben feta, m'admetran com a ciutadana albanokosovar? ¿Vostès creuen que si a les properes eleccions catalanes votés Agim Ceku m'ho consideraran vot nul, en comptes de la meua aspiració a tenir-lo com a líder?

Com saben, el proper 28 de novembre Kosovo pensa declarar la independència de manera unilateral, cansats de debats a l'ONU, on tothom hi simpatitza però on ensopeguen amb el tosut no de Rússia, impertèrrita davant el dret a la llibertat de la població albanokosovar (el 90% del total) que hi ha a Kosovo. Val a dir que Estats Units hi està a favor, i aquest és un fet importantíssim. El paral·lel és evident: en el cas dels Països Catalans, hi trobaríem el rebuig més total de Madrid, com els albanokosovars troben el rebuig total de Belgrad, més el no de l'Estat francès on ells troben el de Rússia. Sèrbia ara fa allò que fan els pares quan el fill adolescent anuncia que vol independitzar-se: li compren una habitació nova i li ofereixen una moto. Doncs Sèrbia ofereix una autonomia estupenda, diu, i ara estan discutint quin Estatut, també estupend, els donaran (¿oi que els sona, aquesta cançó?).

Els espanyolistes ja tenen l'argument preparat. És un cas molt diferent!, exclamen. Doncs bé, llegeixin, com ja els vaig demanar, el llibre de López Tena i comprovaran, amb fets i amb arguments sòlids, que aquest és el millor moment per declarar la independència. I ser independents d'Espanya de segur que tindrà tota la simpatia d'Estats Units, que recorden molt bé la guerra de Cuba. El nostre dia, què els sembla si fos el proper dia de Sant Jordi? Seria fantàstic.

DES DEL MOLÍ

Pèrdues

Maria de la Pau Janer

Què deu sentir algú, quan li embarguen la seva casa? Ha de ser, com a mínim, una sensació estranya. Usurpació? Pèrdua terrible? Vivim moltes hores a la nostra casa. Les seves parets són el lloc amic, cone-

gut, on ens refugiam quan bufen els mals vents. Als sostres, als mobles, hi ha escrits amb lletres que no es llegeixen el relat de la nostra vida. Hi hem passat tantes hores, que no sabríem els pensaments i les vivències que s'hi han anat acumulant. Com si la nostra casa fos una capsa de cartró on guardam els dies viscuts, la gent que ha passat a prop de nosaltres i hi ha deixat petjada, les alegries i les tristors. Cadascú estima els

seus espais. Molta gent n'és depenent. No dormim enloc tan bé com al nostre llit. No ens sentim còmodes a cap altre sofà que no sigui el nostre. Respiram tranquils al lloc que ens encobeeix, i sentim que és nostre.

Els sentiments de propietat sempre són perillosos. Sobretot quan vivim el risc de perdre allò que posseïm. Va succeir fa poc, era un home de seixanta anys. Li acabaven d'embargar ca seva. Estava desesperat. No

és cap originalitat imaginar-ho. Quan et prenen el teu espai vital deus sentir-te ple de confusió. No és que tu hagis decidit canviar de casa, cercar nous horitzons. La qüestió és molt distinta. La situació ve imposada, sense que puguem fer-hi res. Va entrar a les oficines dels serveis centrals del Banco Galicia a Vigo. Parlà amb els empleats, amb els directius. La conversa anà pujant de to. Aviat va convertir-se en un clam d'angoixa. Van

creure que els amenaçava: "Em traieu de casa i ara jo em trec la vida". Hi ha frases que sonen a mentida, a afirmació impossible de qui s'omple la boca d'afirmacions absurdes, que no farà mai realitat. Però la gent ens pot sorprendre.

Va matar-se d'un tret al cap dins la mateixa oficina bancària. Va sentir que podia anar-se'n del món, si no hi havia un lloc on cercar refugi. Hi ha pèrdues que signifiquen la pèrdua definitiva.